

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **S. B.-H.**, zastoupený JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 61/4, Karlovy Vary, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2022, č. j. 76 A 7/2021 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Ostrov (dále též jen „městský úřad“) zamítl rozhodnutím ze dne 29. 7. 2020, č. j. MěÚO/40488/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) podle § 51 odst. 3 správního řádu žádost žalobce „o *vrácení řidičského oprávnění z důvodu ukončení doby zákazu řízení a důvodu přestěhování do CZ a i o rozšíření řidičského oprávnění o další skupinu*“. Městský úřad konstatoval, že žadatel nebyl nikdy v České republice držitelem řidičského oprávnění pro žádnou skupinu vozidel, respektive nikdy mu nebylo v České republice uděleno řidičské oprávnění; nemohl je tak ani pozbyt, ani mu nemohlo mu být odňato. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 3. 2021, č. j. KK/2158/DS/20-4, změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že nesprávné označení zástupce žalobce „*právní kancelář JUDr. Pavel Tomek*“, opravil na „*advokát JUDr. Pavel Tomek*“. Ve zbytku

prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Plzni v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud konstatoval, že žádost podaná žalobcem odpovídala minimálním požadavkům planoucím z § 37 odst. 2 a § 45 odst. 1 správního řádu, přičemž z ní nevyplývalo, že by žalobce žádal o vrácení řidičského oprávnění vydaného jiným členským státem EU. Žádost rovněž neobsahovala zvláštní náležitosti požadované pro žádost o vrácení řidičského oprávnění stanovené v § 102 odst. 2 písm. d) a odst. 3 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Městský úřad zjistil, že žalobce není v ČR veden jako držitel řidičského oprávnění, tudíž je nemohl pozbyt podle § 94a zákona o silničním provozu, a proto ani nemohl splnit podmínky pro jeho navrácení; žádost proto dle § 51 odst. 3 správního řádu bez dalšího zamítl.

[3] Krajský soud tento postup městského úřadu aproboval. Tvrzení žalobce, že byl městský úřad povinen zjišťovat další informace a sám obstarávat podklady, krajský soud nepřisvědčil, jelikož existence německého řidičského oprávnění žalobce z ničeho nevyplývala. Městský úřad se tak správně zabýval jen tím, zda žalobce získal řidičské oprávnění na území ČR. Poté, co zjistil, že tomu tak není, řádně vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu; ty žalobce žádným způsobem nezpochybňoval. Městský úřad tak dospěl k závěru, že zjistil stav věci, o němž neexistovaly žádné důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí o žádosti. Údajnou existenci německého řidičského oprávnění, u něhož již skončila doba zákazu řízení, žalobce uvedl až v odvolání. K těmto skutečnostem však nemohl žalovaný, s ohledem na koncentraci řízení, přihlédnout (§ 82 odst. 4 správního řádu). Krajský soud proto pokládal za stěžejní, že žalobce v řízení před městským úřadem nepředložil žádné důkazy a ani neoznačil rozhodné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit důvodnost jeho žádosti.

[4] Pokud jde o související právní otázku, zda (a případně za jakých podmínek) lze v ČR vydat řidičský průkaz pouze na základě toho, že žadateli skončil zákaz řízení v jiném členském státě EU, krajský soud zdůraznil, že tato úvaha se stala předmětem polemiky mezi žalovaným a žalobcem, ačkoliv se jednalo pouze o doplňující argumentaci městského úřadu. Případné nesprávné posouzení této otázky by proto nezakládalo nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož žádost byla zamítnuta z důvodů popsanych v přecházejících odstavcích [2] a [3].

[5] I přesto se krajský soud k této problematice věcně vyjádřil. Poukázal na to, že žalovaný při posuzování uvedené otázky vycházel z toho, že žalobce měl osvědčit splnění podmínek pro *vydání řidičského průkazu* ve smyslu čl. 7 odst. 1 směrnice č. 2006/126/ES o řidičských průkazech (dále jen „směrnice“), anebo měl předložit platný německý řidičský průkaz k jeho výměně podle čl. 11 odst. 1 směrnice, který by osvědčoval jak konec zákazu řízení, tak existenci řidičského oprávnění.

[6] S tímto závěrem se krajský soud ztotožnil. Zdůraznil, že ze žádného ze žalobcem odkazovaných rozhodnutí unijních soudů nevyplývá, že by bylo možné bez dalšího

pokračování

na území ČR (aktuální obvyklé bydliště žalobce) požádat o *vrácení* řidičského oprávnění původně uděleného jiným členským státem EU a tímto státem také odejmutého. Žalobcem uvedená rozhodnutí se zabývala podmínkami, za nichž je přípustné, aby stát odmítl uznat řidičský průkaz vydaný v jiném státě EU v době, kdy platil či již uplynul zákaz řízení uložený právě ve státě EU uvažujícím o neuznání tohoto průkazu. Argumentaci žalobce také vyvrací (žalobcem předložený) rozsudek Spolkového správního soudu ze dne 6. 9. 2018, sp. zn. 3 C 31/16, v němž soud shledal jako nezbytnou podmínku pro uznání lotyšského řidičského průkazu v Německu právě to, že v Lotyšsku řidič složil zkoušku způsobilosti k řízení. Jestliže řidiči uplynul zákaz řízení uložený v Německu a řidič nesplnil podmínky pro vrácení řidičského oprávnění v Německu (neabsolvoval dopravně psychologické vyšetření), musel v Lotyšsku znovu složit *zkoušku způsobilosti*, aby byl tento řidičský průkaz v Německu uznán. V Lotyšsku tak nebyl řidiči řidičský průkaz *navrácen*, nýbrž mu byl vydán *nový*, v návaznosti na splnění lotyšských předpisů. Postoj žalovaného a městského úřadu tak odpovídá výše citovanému rozsudku. Pokud tedy žalobce chtěl český řidičský průkaz, měl předložit platný německý, anebo splnit podmínky pro vydání (nového) českého řidičského průkazu podle zákona o silničním provozu.

[7] Za irelevantní konečně krajský soud označil odkazy žalobce na jiná rozhodnutí žalovaného vydaná na základě obdobných žádostí, neboť žalobce nenamítal, že se žalovaný v jeho věci odchýlil od ustálené rozhodovací praxe; i pokud by tak učinil, nemůže být rozhodnutí žalovaného nezákonné jen proto, že žalovaný změnil náhled na procesní postup v obdobných případech. Závěrem krajský soud dodal, že se jedná o typový spor, který vznikl na základě několika shodných žádostí německých občanů zastoupených stejným zástupcem. Tato skutečnost jen posílila oprávněnost podezření žalovaného, že se jedná především o snahu vyhnout se německým podmínkám pro *vrácení* řidičského oprávnění.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že městský úřad nepochybil, pokud stěžovatele nevyzval k doplnění žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu. Nelze přičíst k tíži stěžovatele, že nepodal *zcela zjevnou* žádost; správní orgány jsou v takových případech povinny postupovat dle § 45 odst. 2 správního řádu. Dále stěžovatel nesouhlasí s tím, že měl nejpozději po obdržení vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí zpozornět a uvést právní argumentaci i v rozsahu evropského práva. Seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu není povinností, nýbrž právem účastníka řízení. Nelze rovněž souhlasit s tvrzením, že městskému úřadu nebylo známo, že se jedná o žádost o navrácení řidičského oprávnění vydaného jiným členským státem; ze str. 2 prvostupňového rozhodnutí vyplývá opak. Naopak, že žalovaného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný s touto informací disponoval jako s faktem. V této souvislosti stěžovatel upozorňuje, že správní řízení tvoří v obou stupních jeden celek. Pokud měl městský úřad pochybnosti, zda se jedná o řidičské oprávnění nabyté a pozbyté v jiném členském státě EU, měl stěžovatele vyzvat k doplnění a upřesnění žádosti (tak jak to činil následně v obdobných případech).

[10] Dále stěžovatel odmítá, že by odpovídající argumentaci právem EU vznesl až v odvolání, tedy po koncentraci řízení. Stěžovatel pouze reagoval na odůvodnění

prvostupňového rozhodnutí. Právní argumentace nemůže být dle stěžovatele nikdy vnímána jako pozdní. Argumentace krajského soudu ohledně navrácení řidičského oprávnění v ČR nasvědčuje tomu, že je navrácení německého řidičského oprávnění v ČR přípustné; jde o konstatování, že se judikatura SDEU citovaná stěžovatelem týká uznávání řidičských průkazů z jiných členských zemí a argumentaci na str. 20 rozsudku krajského soudu (NSS zde upozorňuje, že napadený rozsudek má 5 stran), kde krajský soud konstatoval, že stěžovatel měl splnit pravidla vyplývající ze zákona o silničním provozu, aby byl se svou žádostí úspěšný. Tento závěr stěžovatel vykládá tak, že žádost cizího státního příslušníka o navrácení řidičského oprávnění vydaného a pozbytého na území Německa je v ČR přípustná. Zásadní mylná představa správních orgánů tak dle stěžovatele spočívá v tom, že lze vrátit pouze platné řidičské oprávnění, a proto nevyzval stěžovatele k doplnění a upřesnění podané žádosti. Stěžovatel dodal, že napříč všemi členskými státy EU je běžné, že příslušníci členských států žádají o vrácení řidičského oprávnění v jiné členské zemi, neboť změnili své obvyklé bydliště. Závěr učiněný správními orgány je tak v rozporu s právem EU. Jelikož krajský soud neuvedl žádnou judikaturu SDEU k této otázce, stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení o kasační stížnosti a předložil věc SDEU k zodpovězení předběžné otázky, zda (za jakých okolností) je přípustné, aby německý státní příslušník žádal na území ČR o vydání řidičského oprávnění, které mu bylo vydáno a poté odňato Spolkovou republikou Německo. V návaznosti na vyřešení této otázky je nutné rovněž zodpovědět, zda žadatel musí dokládat své obvyklé bydliště na území ČR, jelikož v § 102 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu je v žádosti nutné *uvést adresu* obvyklého bydliště, nikoli *doložit doklad o obvyklém bydlišti* (§ 102 odst. 3 zákona o silničním provozu).

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě. Dále upozornil, že stěžovatel nově tvrdí rozpor s právem EU. Stěžovatel nedisponuje žádným dokladem, jímž by prokázal svou způsobilost k řízení motorových vozidel, ačkoliv nadále tvrdí, že je držitelem řidičského oprávnění. Právní řád ČR přitom neumožňuje *vrátit* řidičské oprávnění státnímu příslušníkovi jiného členského státu, který řidičské oprávnění získal a rovněž pozbyl ve svém domovském státě, tedy mimo území ČR. Institut *vrácení* řidičského oprávnění nelze zaměňovat s institutem jeho *uznatelnosti* a *vyměnitelnosti*; v těchto případech je předpokladem vždy platnost takového průkazu. Žalovaný upozornil, že se nejedná o ojedinělý případ, ale nese veškeré znaky tzv. „*turistiky za řidičskými průkazy*“, která má cíl obcházet „*represivní opatření*“ na území domovského státu. Žalovaný také odmítl tvrzení, že je zcela běžné, že příslušníci členských zemí žádají o vrácení řidičského oprávnění z důvodu změny obvyklého bydliště, jelikož neuvedl žádné případy, kdy by se tak stalo.

[12] Stěžovatel v replice pouze zopakoval svou kasační argumentaci.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud považuje za podstatné vyjádřit se nejprve ke způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s námitkami směřujícími do procesního postupu městského úřadu a žalovaného. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud (i) postup správních orgánů obou stupňů aproboval, přičemž (ii) zodpovězení těchto otázek považoval za *ratio decidendi* věci; k otázce, zda lze v ČR vydat řidičský průkaz pouze na základě toho, že žadateli skončil zákaz řízení v jiném členském státě EU, se krajský soud evidentně vyjádřil toliko *obiter dictum*, z důvodů vyložených v odst. [4] výše.

[16] Pokud jde o postup městského úřadu, ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 17. 6. 2020 žádost v níž bylo pouze uvedeno: *“Žádám o vrácení RO z důvodu ukončení doby zákazu řízení a důvodu přestěhování do CZ a i o rozšíření RO o další skupinu.”* Jelikož byla žádost podána u místně nepřislušného obecního úřadu s rozšířenou působností (Magistrát města Karlovy Vary), byla usnesením postoupena Městskému úřadu Ostrov. Městský úřad následně obdržel oznámení o převzetí zastoupení, v němž byl rozsah zástupčího oprávnění vymezen pro *„vrácení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu“*. Městský úřad v rámci zjištění skutkového stavu věci provedl pouze lustraci výpisem z evidenční karty stěžovatele, z níž zjistil, že stěžovatel není držitelem platného řidičského průkazu vydaného v ČR a ani není držitelem oprávnění pro žádné skupiny vozidel. Následně byl stěžovatel upozorněn na možnost seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, čehož nevyužil. Městský úřad následně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost stěžovatele podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítl, neboť provedeným důkazem zjistil existenci skutečnosti, která znemožňuje žádosti vyhovět *per se*.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu (zrekapitulovaným v odst. [3] výše), že postup městského úřadu nebyl v rozporu se zákonem. Především je nutné akcentovat, že žádost stěžovatele byla věcně projednatelná, neboť z ní bylo zřejmé, čeho se stěžovatel domáhá; nebyl proto bez dalšího důvod postupovat ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu, jak tvrdí stěžovatel. Protože jde o řízení zahajované na základě žádosti (§ 45 správního řádu), bylo povinností stěžovatele uvést v žádosti i případné specifické okolnosti jeho případu (zde odnětí řidičského oprávnění německými orgány), které se vymykají běžným okolnostem tohoto typu žádosti. Nebylo povinností správního orgánu za stěžovatele ony specifické okolnosti jeho případu domýšlet; je to žadatel, kdo určuje předmět řízení a je výlučně na něm, aby uvedl veškeré relevantní skutečnosti, o které svou žádost opírá. Z nadmíru stručného obsahu žádosti stěžovatele nebylo *prima facie* zřejmé, že by stěžovatel byl držitelem německého řidičského oprávnění, u něhož již skončila doba zákazu řízení; je proto logické, že městský úřad provedl ve věci primárně standardní důkaz nahlédnutím do evidenční karty řidiče (stěžovatele) vedené ve vnitrostátním registru řidičů, jelikož v tomto registru jsou mj. zaznamenány údaje o uložených zákazech činnosti spočívajících v zákazu řízení motorových vozidel [viz § 119 odst. 2 písm. j) zákona o silničním provozu]. Zjistil-li, že v evidenční kartě řidiče není záznam o tom, že by byl stěžovatel držitelem platného řidičského oprávnění a že by byl držitelem oprávnění pro některou skupinu vozidel, zcela logicky dovodil, že za této situace nelze žádosti stěžovatele vyhovět, což naplňuje hypotézu § 51 odst. 3 správního řádu.

[18] Z pohledu projednávané věci je třeba vyzdvihnout argument krajského soudu, který poukázal na procesní pasivitu stěžovatele, který nereagoval na výzvu městského úřadu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud by totiž stěžovatel využil svého procesního

práva nahlédnout před vydáním rozhodnutí do správního spisu a seznámit se s jeho obsahem, mohl snadno zjistit, jakým způsobem městský úřad jeho žádost vyhodnotil a mohl tak upozornit na specifické okolnosti svého případu, které nebyly (z obhajitelných důvodů) dosud vzaty v potaz. Za této situace by bylo povinností městského úřadu posoudit žádost i z hlediska možnosti vrácení řidičského oprávnění získaného ve Spolkové republice Německo a následně jejími úřady odňatého. Stěžovatel se tedy z důsledku své pasivity sám připravil o možnost posouzení své žádosti v jiném skutkovém kontextu.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v otázce dopadů § 82 odst. 4 správního řádu na danou věc. Z obsahu správního spisu je evidentní, že tvrzení o existenci německého řidičského oprávnění, u něhož již skončila doba zákazu řízení, stěžovatel poprvé zmínil až v odvolání. Není pravdou, že by již městský úřad s touto skutečností při svém rozhodování počítal, jak se snaží argumentovat stěžovatel. Krajský soud zcela přílehavě v odst. 17 odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že městský úřad věc posuzoval v intencích zákona o silničním provozu a teprve poté se jen v hypotetické rovině vyjádřil k situaci, kdy by žadatel žádal o vrácení řidičského oprávnění uděleného a odňatého mimo ČR. Tato skutečnost se pak promítá do posouzení přípustnosti argumentace stěžovatele v odvolání, kde právě tuto otázku nově nastolil. Stěžovatel přitom netvrdil, že by předmětnou skutečnost nemohl uplatnit dříve, tj. již v řízení před městským úřadem (§ 82 odst. 4 věta první správního řádu); není proto pochyb, že jde o skutkovou novotu, kterou v důsledku zákonem zavedené koncentrace správního řízení nebylo možné v rámci odvolacího řízení zohlednit.

[20] Namítal-li stěžovatel v této souvislosti, že správní řízení tvoří jeden celek, je třeba jej upozornit, že tato zásada se neprojevuje tím, že by byl oprávněn uplatňovat nové skutečnosti kdykoli v průběhu správního řízení, tedy jak v prvostupňovém, tak i v odvolacím řízení; tuto možnost má podle ustálené judikatury pouze v řízeních vedených ve věcech správního trestání (k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Projevem zásady jednoty řízení vedeného v procesním režimu správního řádu je především možnost odvolacího orgánu změnit prvoinstanční rozhodnutí, korigovat v něm vyslovené závěry, či možnost na přílehavé skutkové a právní závěry vyslovené v prvoinstančním rozhodnutí odkázat, aniž by se k nim opětovně podrobně vyjadřoval. Nejvyšší správní soud proto i tuto námitku vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

[21] Pokud jde o možnost orgánů České republiky rozhodnout o vrácení řidičského oprávnění, které stěžovatel získal ve Spolkové republice Německo, kde mu také následně bylo odejmuto, Nejvyšší správní soud připomíná a zdůrazňuje, že jakkoli se krajský soud vyjádřil i k této otázce, učinil tak pouze *obiter dictum*, neboť výslovně uvedl, že její zodpovězení nemůže mít na posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného vliv (viz odst. [4] výše). S tímto názorem se kasační soud ztotožňuje, neboť správní orgány vskutku nebyly povinny se danou otázkou věcně zabývat s ohledem na způsob formulované žádosti stěžovatele a jeho nečinnost v řízení před městským úřadem (viz závěry uvedené v předchozích odstavcích tohoto rozsudku). Postačí tedy, pokud se Nejvyšší správní soud k dané otázce vyjádří pouze stručně, neboť z důvodů výše uvedených rozsudek krajského soudu z hlediska zákona obstojí bez ohledu na to, zda o této otázce uvažil správně.

pokračování

[22] Vyplývalo-li z § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu, že *držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel*, je zřejmé, že půjde o situace, kdy **rozhodnutí, v jehož důsledku došlo k pozbytí řidičského oprávnění, bylo vydáno českými orgány**, neboť jde o českou vnitrostátní úpravu. Podle § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu přitom platilo, že *po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel* [nebo v dalších uvedených případech] *rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a*. Právní konstrukce ustanovení § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu tedy obsahovala výslovnou podmínku, že se jedná o vrácení řidičského oprávnění, jež bylo pozbyto dle § 94a téhož zákona. Je proto zřejmé, že řidičské oprávnění nemůže být postupem dle § 102 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu navraceno, nebylo-li pozbyto dle § 94a téhož zákona.

[23] Situaci, kdy u úřadů ČR žádá občan jiného členského státu o vrácení řidičského průkazu vydaného (a následně odňatého) jeho domovským (či jiným) státem, vnitrostátní úprava neupravovala. Poté, co byl směrnici zaveden jednotný řidičský průkaz, je ovšem nutno respektovat jednotná pravidla členských států Evropské unie pro vydávání, výměnu, odebrání, nahrazování a uznávání řidičských průkazů tak, jak to směrnice předpokládá. Ta posuzovanou otázku rovněž výslovně neupravuje, nicméně nastoluje jednotný požadavek, aby ve všech výše uvedených případech členské státy respektovaly rozsah a případná omezení řidičských oprávnění, respektive průkazů, vydaných jiným členským státem. Není tedy možné provést výměnu řidičského průkazu, který je podle pravidel jiného členského státu neplatný (čl. 11 odst. 1 směrnice); rovněž *členský stát odmítne vydat řidičský průkaz žadateli, jehož řidičský průkaz byl v jiném členském státě omezen, pozastaven nebo odejmut* (čl. 11 odst. 4 směrnice). Je zřejmé, že dle směrnice je členskému státu (který řidičské oprávnění, respektive řidičský průkaz odňal, pozastavil apod.) zachováno právo dohledu nad jím stanovenými omezeními, případně uloženými tresty, neboť směrnice nepředpokládá, že je členský stát, u něhož je o výměnu či vydání řidičského průkazu žádáno, oprávněn sám posoudit, zda důvody odnětí, omezení atd. nadále trvají.

[24] Lze tedy konstatovat, že i závěry krajského soudu vyslovené *obiter dictum* obstojí.

[25] Protože otázka výkladu a aplikace práva EU (směrnice) nepředstavovala v dané věci *ratio decidendi* závěrů správních orgánů i krajského soudu, je zcela bezpředmětné zabývat se stěžovatelem nastoleným požadavkem na předložení věci SDEU k zodpovězení stěžovatelem předestřené otázky. To platí i pro návrh stěžovatele, aby byla současně zodpovězena také otázka, zda je žadatel povinen dokládat obvyklé bydliště na území ČR; tato otázka nadto v posuzované věci vůbec nevystala, a není tak důvod, aby se ní kasační soud jakkoli zabýval.

[26] Lze tak uzavřít, že krajský soud posoudil veškeré výše nastolené právní otázky správně. Kasační stížnost tak není důvodná a Nejvyšší správní soud jí proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[27] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jeho procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu